

De Schoolschrijver

stichting De Schoolschrijver
impressie van de 2de editie 2011-2012
met Lydia Rood, Anneke Scholtens en Gideon Samson

1 februari 2012

www.deschoolschrijver.nl

Inhoud

1. Wat is De Schoolschrijver?

2. Abdelkader Benali, 'Toen ik leerde lezen'

Pleidooi voor lezen, ter gelegenheid van het Slotprogramma van De Schoolschrijver op 1 februari 2012, in de Stadsschouwburg Amsterdam

3. Gideon Samson, 'Even over paprika'

Verhaal ter gelegenheid van het Slotprogramma van De Schoolschrijver op 1 februari 2012, in de Stadsschouwburg Amsterdam

4. De Vier Winnende Verhalen van leerlingen

Verhalen uit de Talentenklas Creatief Schrijven van de Schoolschrijvers. De vier beste verhalen werden door de leerlingen voorgedragen in de Stadsschouwburg

5. Uit het weblog van de Schoolschrijvers

Lydia Rood, Anneke Scholtens en Gideon Samson

6. Citaten

Van Schoolschrijvers, leerlingen, ouders en leerkrachten

De foto's in dit katern zijn gemaakt door Chris van Houts.

Meer foto's zijn te zien op onze website www.deschoolschrijver.nl

**De Schoolschrijver | p/a Rhijnvis Feithstraat 48-III | 1054 VA Amsterdam
directeur Annemiek Neefjes | info@deschoolschrijver.nl | 06-23424600**

1. Wat is De Schoolschrijver?

Stichting De Schoolschrijver is een vernieuwend literair-educatief initiatief. De stichting wil het leesplezier van kinderen stimuleren, door leerlingen samen met een echte schrijver te laten lezen, over boeken te laten praten en verhalen te bedenken.

De stichting verbindt kinderboekenschrijvers voor een half schooljaar aan basisscholen, met een uitgebreid en op de scholen toegespitst programma. De stichting richt zich met name op kinderen die niet of weinig in aanraking komen met literatuur en boeken. Lezen en boeken leveren een ongelooflijke bijdrage aan de ontwikkeling van kinderen, zowel intellectueel, cultureel als sociaal.

Initiatiefnemer Annemiek Neefjes ontwikkelde dit concept nadat zij constateerde dat er op het vlak van letteren-educatie sprake is van een lacune. Een langlopend traject biedt kinderen de kans om samen met de eigen Schoolschrijver de literatuur en de eigen creativiteit te exploreren.

Essentieel onderdeel in het traject is het partnership tussen Schoolschrijver en leerkracht. Het traject sluit aan op het reguliere taal- en leesprogramma van de scholen. Daarnaast worden ouders actief bij het traject betrokken.

Voor meer informatie, weblogs van de Schoolschrijvers, een positief onderzoeksrapport en fotomateriaal zie: www.deschoolschrijver.nl.

De 2de editie van Stichting De Schoolschrijver werd mede mogelijk gemaakt door stadsdeel Nieuw-West, Amsterdams Fonds voor de Kunst, stichting Lezen, AMVJ Fonds, stichting Zonnige Jeugd, woningcorporatie de Alliantie, Ribbink-van den Hoek Familie Stichting, Lira Fonds.

De 2de editie van De Schoolschrijver (september 2011-1 februari 2012) vond plaats op de volgende scholen: Louis Bouwmeesterschool, Slootermeerschool, de Mijlpaal en Timotheusschool.

2. Abdelkader Benali, 'Toen ik leerde lezen'

Pleidooi voor lezen, ter gelegenheid van het Slotprogramma van De Schoolschrijver op 1 februari 2012, in de Stadsschouwburg Amsterdam

Toen ik leerde lezen, ontdekte ik een nieuwe wereld. Een wereld waarin alles kon gebeuren. Een wereld waarin dromen werkelijkheid werden. Door te lezen kon ik verhalen vertellen, verhalen over mezelf, verhalen over mijn familie, verhalen over jou en mij. Door te lezen ontdekte ik dat de wereld een bijenkorf vol verhalen kan zijn. Ik was niet alleen. Ik ontdekte samen met mijn helden verborgen watervallen, grote schatten, nieuwe onbekende eilanden. Ik ontdekte het land dat Boeken heet. Een land waar je geen paspoort voor nodig hebt, huidskleur en afkomst niet telt, waar iedereen even groot of even klein is. In dat land lees je omdat het fijn is, omdat het mag. Door te lezen leerde ik beter luisteren, door te lezen ontdekte ik hoe ik zelf ook verhalen kon vertellen. Ik droomde ervan schrijver te worden en met elk boek dat ik las werd ik een beetje meer schrijver. Wanneer ik lees ga ik op ontdekkingsreis en beman een piratenschip als leespiraat, ik word een bandiet die woorden en kennis stelen komt. Geef me een boek, ik geef je de wereld terug.

3. Gideon Samson, 'Even over paprika'

Verhaal ter gelegenheid van het Slotprogramma van De Schoolschrijver op 1 februari 2012, in de Stadsschouwburg Amsterdam

Even over paprika. Dat vind ik namelijk het goorste wat er bestaat. Gatverdamme vies bah goor blèh en ik moet er bijna van overgeven. Ik denk dat de uitvinder van de paprika een heel erg domme fout heeft gemaakt. Net als de uitvinder van de witlof en de uitvinder van de zuurkool. En die van de atoombom.

Mama en papa weten wat ik van paprika vind. Ik heb het vaak genoeg verteld.

'Kun je dat ook op een normale toon zeggen?' vraagt mama.

'Nee,' zeg ik. 'Want ik vind het echt heel smerig.'

'Hé!' schreeuwt papa. 'Ben je helemáál gek geworden? Zo praten we hier niet over eten!'

O. Ja hoor. Lekker belangrijk. Wij mogen thuis niet zeggen dat eten smerig is – ook al is het het smerigste van de wereld – omdat er ergens anders op de wereld genoeg mensen zijn die alles eten wat je ze geeft, omdat niemand ze iets geeft. In de Derde wereld Maar dat zeg ik maar even niet.

Volgens mij weten die twee al wat straks het toetje is. Kijk ze nou eens samen zitten te lachen. Veerle neemt zo'n irritant brave hap van haar paprika. Terwijl ik weet dat zij het óók vies vindt. Maar ze wil straks ijs. En geen paprika betekent geen ijs. Voor Veerle dan. Ik vind ijs toch niet lekker. Zoet. Bah. Goor. Blèh. Stuur maar op naar Afrika. In een vrieskist dan, want anders gaat het smelten.

Gek hè? Met ijs. En ik heb hetzelfde met snoep. Alle kinderen houden ervan. Maar ik dus niet. En ik heb er ook eigenlijk nooit van gehouden. Het is zo zoet. En het ziet er vaak helemaal niet lekker uit. Felgroen. Of geel. En als je er van eet, word je hartstikke misselijk. Ik dan.

Mijn zusje houdt wel van snoep. Niet normaal meer. Die snoept zoveel dat zelfs papa er af en toe wat van zegt. Zoiets als: 'Veerle, wat snoep je veel.' En dan zegt ze: 'Ja pap, net als jij hè.' Dan lachen ze maar zo'n beetje met z'n tweeën en dan herinnert papa zich ineens dat hij nog ergens een zak drop heeft liggen. En dan gaan ze die samen helemaal leeg eten.

Mama houdt net zoveel van snoep als papa en Veerle, maar ze eet het zo weinig als ik. Want ze doet dag en nacht aan de lijn. Vooral de nacht is heel belangrijk. Als je slaapt gaat je lichaam namelijk zachtjes pruttelen en dat heet je stofwisseling (zegt mama). En die stofwisseling beslist of je dik wordt of niet. Dus in plaats van dat mama de hele tijd zoetigheid in haar mond propt, neemt ze vlak voordat ze naar bed gaat een pil. Die pil

gaat dan 's nachts met je stofwisseling iets doen en dan word je 's morgens dun wakker. Maar dan mag je niet daarna de hele dag snoep eten, want dan heeft het geen zin (zegt mama).

Dus mama mag gewoon niet snoepen en dat vindt ze het ergste van de wereld. Ze is er ook heel slecht in (in niet snoepen) en papa werkt ook niet echt mee want hij komt echt altijd met snoep thuis. Of met chocola of nootjes. Of met bloemen maar dat is maar heel soms.

Dit is mijn lijstje van de dingen die ik het smerigste van de wereld vind:

1. paprika
2. zuurkool
3. witlof
4. snoep/ijs/drop/chocola en al het andere wat zoet is
- 5.

Ik hou 5 open voor iets wat ik nog niet ken maar vast nog wel een keertje moet eten. Viezer dan 1 tot en met 4 kan het toch niet zijn. Daarom dus 5.

Misschien komt op 5 wel *postelein* te staan. Dat is een of andere groente. Ik ken het helemaal niet, maar zelfs papa zegt dat postelein niet lekker is. En papa eet alles.

'Ik wil dat je één hap van je paprika neemt,' zegt mama.

'Wat?' zegt papa. 'Één hap? Ben je betoeterd! Niks hoor. Je eet 'm gewoon helemaal op. Je moeder heeft hartstikke lekker gekookt.'

Ik kijk naar papa en naar mama. Weet je wat die nu aan het doen zijn? Blikken uitwisselen. Dat is een soort van opvoeden zonder woorden. Als ze het niet met elkaar eens zijn maar Veerle of ik zit er bij, dan doen ze dat zo. Met die blikken dus.

'Één hap?' blikk pap. 'Zo leert dat kind toch nooit eten?'

'Toe nou,' blikk mama. 'Laten we het gezellig houden.'

Papa blikk terug dat gezelligheid prima samengaat met paprika eten. Mama blikk als antwoord dat ze 'm wel erg streng vindt.

'Streng?' blikk pap. 'Ik? Maak het een beetje!'

Ik heb ouderwetsche ouders joh. Ze zeggen en blikken altijd van die zinnen als *maak het een beetje* en *ben je betoeterd*. Of het aller, aller ouderwetschste ever: *Je moeder heeft lekker gekookt*.

Blèèh! Gatver! Wat een stomme zin is dat. Hoe bedenkt papa die nou? Alsof we in de vorige eeuw leven. Of die daarvoor. En weet je wat ik ook denk? Dat mama het liefste zou willen dat wij écht nog zouden zeggen dat we nooit aan de smaak van wat dan ook hebben kunnen wennen.

Wat er verder ook gebeurt, ik ga die vieze, gevulde paprika nevernooitniet opeten.

Weet je wat ook ouderwetsch is aan papa en mama? Dat ze me als straf naar m'n kamer sturen. Zonder eten naar bed en zo. Dat is toch niet normaal? Ik vind het niet normaal. Een soort van kindermishandeling. Echt wel.

Misschien bel ik de Kindertelefoon. Ik vraag me af wat ze er daar van vinden. Als die zoiets horen, sturen ze vast de Kinderbescherming op papa en mama af. Komen ze straks aan de deur. Kun je lachen joh.

'Goedendag meneer, wij zijn van de Kinderbescherming. Mogen we even binnenkomen?'

'Nou,' zegt papa. 'We zaten eigenlijk net te eten.'

'O, dat geeft niks.' En hup, ze staan al binnen. 'Hé? Wat zien we nu? Voor wie is dat bord gedekt? Toch niet voor onverwachts bezoek?'

'Nee,' zegt mama, die nog niet weet wie die mensen zijn. 'Voor onze oudste. Maar die hebben we zonder eten naar bed gestuurd.'

Papa begint blikken uit te wisselen. 'Sukkel!' blikt hij naar mama. 'Die mensen komen kijken of wij wel goed omgaan met onze kinderen!'

Maar die domme mama snapt er niks van. Ze verstaat die hele blik van papa niet en dus zegt ze tegen de mensen van de Kinderbescherming: 'Schuif gezellig aan. We hebben nog een gevulde paprika over. Ik heb lekker gekookt.'

'Nee bedankt. Wij hebben nooit aan de smaak van paprika kunnen wennen. En nu komen we uw dochter bevrijden. Want jullie mishandelen haar.'

Mama begint te huilen. Hèhè. Ze snapt het eindelijk. 'Sorry,' zegt ze. 'We weten dat we soms dingen in de opvoeding ernstig verkeerd doen. Maar dat doen we niet expres.'

'Nee,' zegt papa (om haar te helpen). 'We doen het omdat we ouderwetsch zijn. Maar daar kunnen we niks aan doen. Het spijt ons echt enorm.'

Papa en mama krijgen een Laatste Waarschuwing. Dat betekent dat ze mij voortaan nooit meer zonder eten naar bed mogen sturen en mij ook geen vieze dingen meer mogen laten eten zoals zuurkool en witlof en postelein. En paprika. Brrr. Vies!

'En nu nemen wij uw dochter toch nog even mee,' zeggen de mensen van de Kinderbescherming. 'Ze heeft een goed bord eten verdiend.'

Ik mag een uurtje met ze mee en ze vragen wat ik het liefste wil eten. 'McDonalds? Of pannenkoeken?'

Maar ik kies iets anders. Iets veel beters. Moet je ons nou eens zien zitten! Wat een sjiek restaurant. Met een sjieke kok. En een sjieke ober. Niet normaal meer. Op prachtige borden liggen allerlei superspeciale hapjes. En het is lekker joh! Honderdduizend keer lekkerder dan... gevulde paprika.

Start van het traject op de Mijlpaal. Schrijver Gideon Samson kruipt uit het Verhalenei, ambassadeur Abdelkader Benali presenteert de ochtend

4.De Vier Winnende Verhalen van leerlingen

Verhalen uit de Talentenklas Creatief Schrijven van de Schoolschrijvers. De vier beste verhalen werden door de leerlingen voorgedragen tijdens het Slotprogramma in de Stadsschouwburg

Emre Cakir, groep 6a van de Slootermeerschool

Ik ging met mijn neef naar buiten. Wij gingen wat van de winkel halen. Toen wij naar huis zouden gaan zagen we twee beroemde spelers. Eerste was Lionel Messi tweede was Cristiano Ronaldo. Hun tweeen vroegen willen jullie van ons voetbal training. Ik en mijn neef zijden meteen ja. Toen zijden de spelers kom morgen achter deze huis. Toen zijden we oke, en we gingen naar huis.

De volgende dag gingen we naar de plek waar zij zijden. Maar hun waren er niet. Toen we gingen wachten ging twee mensen twee ballen in de doel schieten. Toen kwam de spelers. Ze zijden tegen mij bij wie wil je trainen. Ik zij bij Cristiano Ronaldo en mijn neef zij ik wil bij Lionel Messie. Toen gaf Ronaldo kleren aan mij en Messi naar mijn neef.

Ronaldo en ik gingen 5 rondjes om de hele veld rennen. We deden dan schoten van dichtbij en daarna van verte. Toen gingen we penalty's oefenen en daarna vrijetrappen. Na de vrijetrappen deden we korners en daarna kopballen. En als laast deden we truckjes. Dat deden we 1 maand lang. Na een maand gingen we naar Spanje. Ik was bij Real Madrid we moesten tegen Barcelona spelen. Ik was wissel. Toen we gingen spelen ging Ronaldo 1-0 maken. Toen ging Barcelona 1-2 maken. Tweede helft ging ik erin. En ik ging iedereen dollen en mij neef ook. En ik had gescoort 2-2. Laatste minuut vrije trap ik schiet en Goal 3-2.

En de wedstrijd is afgelopen en Real Madrid wint.

Judea Bashir, groep 5d van de Timotheusschool

Verhuizen

Amra, Amra, ga nou niet weg
Ik mis je, ik mis je
Ga nou niet weg
Het begon op mijn zevende
Maar op een dag zei je
Dat je ging verhuizen
Ik schrok diep in mijn hart
Ga nou niet weg
Blijf hier
Ik mis je, ik mis je
Maar ik dank je voor het spelen

Manal, Franka en Zahra, groep 6 van de Mijlpaal

Er was eens een meisje dat Jessica Dindar heette. Ze zat in groep acht van de school *Het Sterrenlicht*. Jessica was overal goed in, behalve in vrienden maken. Ze had geen vrienden, alhoewel... Ze had één vriend, die heette Bruno. Maar hij was verhuisd naar de stad Pickatchoeboem.

De zomervakantie was jammer genoeg voorbij dus Jessica moest weer naar school. Haar juffrouw heette Jerissa Zorikos.

Jessica was haar gymtas vergeten, dus haar moeder kwam 'm brengen. Maar ze was zo schamelijk: ze had nog haar Teletubbies-badjas en haar konijnenpantoffels aan!

Iedereen lachte Jessica uit, zelfs de juffrouw!!!! Ze rende naar de wc en sloot zichzelf op. Daarna barstte ze uit van het huilen.

Opeens hoorde Jessica een stem die zei: 'Ik ben hier voor vrede, ik doe je niks...'
Jessica kwam uit de wc en toen zag ze de tovenaar die bij die stem hoorde. Hij zei: 'Simsalabim, simsalabim, jij past nu in mijn zakadim!!!'
Jessica kromp, en kromp, en kromp... totdat ze nog maar één millimeter was!!
Toen het zover was stopte de tovenaar haar in zijn zak. En toen was ze verdwenen...

Iedereen zocht haar en de directeur belde Jessica's moeder. Haar moeder was zo bezorgd, dat ze helemaal dollend gek werd. Ondertussen ging de criminele kindertovenaar terug naar zijn lab en hij zette de arme Jessica in vies, slijmerig water. Daarna riep hij zijn assistente Stella Blunders. Stella legde het slijmerig potje in de beveiligde kast. Een dag later pakte ze het slijmerige potje weer uit het kastje. Ze bracht het slijm naar Tom (want zo heette de criminele kindertovenaar). Hij maakte Jessica weer groot.

Ze dacht: hoe kan zo'n oude, gemene man mij nou vrijlaten??!

Maar de gemene, oude man was uiteindelijk toch niet zo aardig, omdat hij haar toen in een spiegel had getoverd.

Maar haar beste vriend Bruno, ken je die nog van het begin? Hij kwam nog wel heel soms op bezoek en vandaag was één van die dagen. Hij belde vijf keer aan maar nog steeds deed niemand open. Nu wist hij dat er iets mis was. Bruno liep langs alle huizen en hij belde overal een keer aan. Iedereen deed open. Behalve bij één huis. En dat huis was van de criminele kindertovenaar Tom.

Bruno liep stiekem naar de achtertuin van het huis, trapte de deur open en hij was binnen. Hij vond het verdacht rustig. Toen hij even in de spiegel wou kijken, zag hij iets raars. Hij zag opeens niet zijn spiegelbeeld, maar dat van Jessica!!

Bruno zag de staf van tovenaar Tom liggen. Hij pakte de toverstaf en zei:

'Simsalabim, simsalabim, jij komt nu uit de spiegel!!!'

En ja, ze kwam uit de spiegel en Bruno en Jessica liepen samen naar huis. Jessica riep haar moeder en ze leefden nog lang en gelukkig.

En de criminele kindertovenaar moest naar de gevangenis. En zijn toverstaf? Die werd afgepakt.

Tara Milosevic, groep 7 Louis Bouwmeesterschool

Het vermiste meisje

Het was een mooie winterdag toen Lola ging spelen met haar twee beste vriendinnen. De eerste vriendin hete Kim en de andere vriendin hete Sofie. Opeens kwam er een man met een lange baard en versleten kleren en riep he kleine meisjes willen jullie een koekje. Nee dankjewel wij houden niet echt van koekjes riep Kim.

Helemaal wel zegt Lola. Ja dat weet ik maar ik vertrouw die man niet echt zegt Kim. Ach zeur niet zo het lijkt me een lieve man. Lola gaat naar de man toe. En zegt ik wil wel een koekje maar me vriendinnen willen geen koekje ik weet ook niet waarom ze eten altijd een koekje. Waar zijn die koekjes. De man pakt Lola en gaat er vandoor. Sofie en Kim sprinten achter de man aan maar ze zijn hem kwijt. Kim belt meteen haar moeder. Mama Lola is ontvoert!!! Wat! Waar zijn jullie? Vraagt de moeder van Kim. Bij de speeltuin: zegt Kim. De moeder van Kim is binnen een minuut bij het speeltuin. Kim verteld het hele verhaal. Iedereen uit de buurt van Kim zoeken naar Lola ze kunnen haar nergens vinden. De politie is ook meteen gekomen. De volgende morgen gaan de moeder van Kim de moeder van Lola en Sofie folders ophangen waar op een foto staat en eronder heeft u dit meisje gezien bel dan 0674534919. En ze zoeken de hele buurt door. De moeder van Lola huilt intussen. Opeens belt iemand de moeder van Lola en ze neemt op en zegt wie is daar. Ze hoort een stem en het is Lola. Haar moeder zegt waar ben je Lola ze hebben me opgesloten in de achterbak. Ik denk dat ik in Sofies buurt ben want ik hoor de burens van Sofie. Oke hebben ze je pijn gedaan schar, zegt de moeder van Lola. Nee gelukkig niet maar kom snel voor dat ze verteken en o ja het is een rode Volvo auto. De moeder van Lola is binnen 15 minuten bij sofies buurt. En ziet de rode auto. En doet de achter bak open Lola!!ik heb je gemist zegt de moeder van Lola. Kijk daar is de man die me heeft ontvoert. De moeder van Lola belt de politrie en de man wordt gearresteerd.

Schoolschrijver Lydia Rood staat voor het 'Verhalenbord' van de Slootermeerschool. Alle leerlingen konden verhalen achterlaten. De auteur voorzag ze van commentaar

5. Uit het weblog van de Scholersrijvers

Lydia Rood, Anneke Scholtens en Gideon Samson

Uit het weblog van Lydia Rood

maandag 28 november 2011

Goed nieuws van de Slootermeerschool vandaag: juf Christel vertelt dat de kinderen in haar klas lezen steeds leuker beginnen te vinden. Laatst waren er tien minuten over voor de bel ging. Toen vroeg Mimoune uit zichzelf: 'Mogen we stil lezen, juf?' Het mocht en de laatste tien minuten was het doodstil in de klas. Dat was vroeger wel anders. Toen vonden sommige kinderen lezen maar saai. Maar groep 5A denkt daar nu heel anders over.

Zelf merk ik het ook. De kinderen van groep 5B bijvoorbeeld begrijpen precies hoe het zit met de boeken die ik bij me heb. Dat zijn er veel en ze zijn ook nog eens heel verschillend: *De middag van Mismoen*, een vrolijk verhaal over een jongen die een baby vindt op het strand. *De papa-tijd*, over drie broers die met hun papa het hele huishouden doen (en daarbij veel moeten klimmen, vechten, rennen en spelen). *Slaaf kindje slaaf*, over een meisje dat een jongen op haar verjaardag krijgt. *Verdwijnkind*, over een illegale schoonmaker die een achtergelaten baby mee naar huis neemt. En dan hadden we ook nog dat rare boek *Griezelen met Lucebert* van vorige week. Wat hadden al die verhalen gemeen? Waarin lijken ze op elkaar? 'Ze gaan allemaal over verdriet', zegt Hatice. Andere kinderen helpen haar: 'Over kinderen die ongelukkig zijn.' 'Over kinderen die kwijt zijn.' 'Over ouders die kwijt zijn.'

En zo zorgen Hatice, Dina, Ilias, Mohamed, Fatima, Erol en Chams dat de andere kinderen begrijpen dat niet alle verhalen alleen maar spannend of grappig zijn. Soms word je er heel verdrietig van.

Kennen ze zelf ook zulke verdrietige verhalen? Alle kinderen gaan erover nadenken en volgende week sturen ze me misschien wel wat op. Ik had de afgelopen week al héél veel post, want in groep 5A hadden ze zich het rambam geschreven.

Uit het weblog van Anneke Scholtens

1 november 2011

Gisteren (2 november) was een spannende dag: de groepen 5 waren begonnen aan hun grote verhaal, het verhaal, dat ze met de hele groep gaan schrijven. Bij juf Marja werd het begin plechtig voorgelezen door Beyzanur, Nermin en Yamairo. Zij hadden het geschreven, maar de hele klas had meegedacht en meegeschreven.

Deze drie schrijvers hadden de beste ideeën daaruit gehaald. Opeens wisten we hoe de hoofdpersonen Alex, Vicky, Tes en Thomas eruit zien (er is er één met roze

haar!), hoe oud ze zijn (Vicky is 19!) en waar ze naartoe gaan. Op schoolreis naar de Linnaeushof. Ik zou bijna zeggen: was dat maar waar, want toevallig weet ik dat de bus al snel kapot gaat. En wat er dan allemaal gebeurt ... Ik zal het niet verklappen, maar ik hoop dat je van griezelen houdt.

De groep van meester Jos gaat verhuizen naar een huis dat er niet al te best uitziet. Het dak is eraf, de ramen rammelen. Nou vooruit, met een beetje geluk komt het groepje van Houda in een heel gewoon huis, alleen ... daar woont per ongeluk al iemand in: een zwerver of een spook. Of heb je liever een behekst huis? Ga dan maar mee met Judea.

Bij juf Ebru gaan ze met z'n allen gezellig logeren. Nou ja, gezellig? Een groepje pakt het vliegtuig, maar wat doet die helikopter daar? Zitten daar mannen met pistolen in? Of zit jij soms liever in een trein zonder bestuurder? Of met een stel boeven erin. Dan zou ik me aansluiten bij Serkan. Het groepje van Bilal komt voor een dichte deur. Lekker, zeg. Denk je fijn bij je oma te gaan logeren, is er niemand thuis!

Ik ben zo benieuwd hoe dit verder gaat.

Uit het weblog van Gideon Samson

donderdag 3 november 2011

Wat een geweldige ochtend! In groep vier maakte ik samen met de kinderen een verhaal over spruitjes met sambal, in groep acht praatten we over het maken van een boekverslag en waar je dan allemaal op kunt letten en veel kinderen uit groep vijf stelden vragen over mijn boeken en hoe dat nou is om schrijver te zijn.

En toen, om elf uur, zat ik samen met de zevendegroepers Zina, Jihane en Wenting in de jury voor de voorleeswedstrijd van groep 7.

In de klassen waren er al voorrondes gehouden en Simon, Ilse en Hein (7a), David, Maud en Achraf (7b) en Stijn, Ben en Damian (7c) waren uitgekozen om voor iedereen een stuk voor te lezen. En daarna zou één van deze negen naar de Nationale Voorleeswedstrijd mogen... Drie keer raden wie er mochten kiezen wie dat ging worden? Precies. De vierkoppige jury onder voorzitterschap van de strenge doch rechtvaardige Gideon Samson.

De laatste ochtend van Schoolschrijver Anneke Scholtens. Kinderen lezen hun ouders zelf geschreven verhalen voor, gebundeld in de Schoolschrijvermap

6.Citaten

Abdelkader Benali (auteur en ambassadeur van Stichting De Schoolschrijver):
Goede kinderverhalen zijn belangrijk in de strijd tegen laaggeletterdheid. Je leert als kind veel makkelijker moeilijke woorden door het lezen van verhalen.

Leerkracht over De Schoolschrijver:

Ik zie dat de kinderen heel enthousiast zijn. De Schoolschrijver leeft bij ze. De kinderen gaan spontaan meer boeken lezen. En ze komen dichterbij, letterlijk. Ze komen echt dicht bij de Schoolschrijver staan en vragen haar van alles.

Een moeder in gesprek met Schoolschrijver Anneke Scholtens, tijdens de Oudersalon:

Als mijn kind een boek leest weet ik niet zeker of hij het wel snapt. Ik kan zelf niet lezen, ik wil wel maar ik kan hem niet helpen. Scholtens: U kunt hem wel degelijk helpen. Stel hem vragen en laat hem over het boek vertellen. Dat stimuleert hem om over het verhaal na te denken en sommige passages opnieuw te lezen. En hij voelt dat u betrokken bent.

Kind: Als ik De Schoolschrijver zie ben ik helemaal blij. Dan weet ik dat we een uur lang gaan lezen en over verhalen praten, zoals over heksen. En we verzinnen zelf verhalen.

Kind in het trajectonderdeel 'Mailen met de Schoolschrijver': beste Lydia, Ik vond het heel leuk tijdens de lessen, ik vind het ook jammer dat ik niet in de schrijfklas zit. Eigenlijk wil ik nog 100000 lessen met u. ik wil vragen : hoe oud bent u?
groetjes Anass PS. ik vind dat u heel goed kan voorlezen.